

Procházka podzimní krajinou

Je sychravo a chladný vítr se zlehka dotýká mé tváře. Jsem daleko od veškeré civilizace a snažím se vyčistit si hlavu od veškerých myšlenek.

Obloha se zlobí a rudne. Kapičky deště lehce padají na oschlé listí a vysušenou půdu. Rudá zlobící se obloha se mění v tmavou noční. Nevnímám čas a zlehka našlapuji po praskajícím listí povalujícím se na zemi. Krajina ve mně vyvolává zvláštní depresivní pocity. Stromy šumí a tancují do rytmu větru. Nevšímám si černočerné noci a kráčím pořád dál. Už dlouho jsem se necítila tak, jak se cítím. Je to chvíle, kdy mi je všechno jedno, kdy se nemusím soustředit absolutně na nic. Jsem tu jen já a hladová lesní zvěř. Po dlouhé procházce jsem konečně našla místo, kde si můžu odpočinout. Tajemný potok zurčí. Voda v něm je tak překvapivě čistá. Zpěv vody mě konejší a chce se mi pomalu ale jistě spát.

Právě tohle je ten čas, kdy bych zřejmě měla jít domu. Matka už má jistě strach. Ani nevím, kolik je hodin. Je neskutečně těžké rozloučit se s touto poněkud zvláštní atmosférou, ale bohužel mi nic jiného nezbyvá.

Monika Hojdarová